

Niek Kortekaas

Scenografie als verbeelding van de fantasie.

Theater is ook de confrontatie van de mens met de ruimte, het beeld en de verbeelding. Scenograaf Niek Kortekaas, de laatste jaren erg aanwezig op de Vlaamse en Nederlandse scène, ontwerpt ruimtes vol spanningen : afstand en nabijheid, abstract en concreet, water en vuur, glas en staal. Waarom komt een schilder in theater terecht ? Waarop inspireert hij zich ? Hoe is het werken in Vlaanderen en Nederland ?

Vergroot vormbewustzijn lijkt een kenmerk van de vernieuwing in het Vlaamse theater vanaf de jaren '80. De driedimensionele ruimte wordt opnieuw verkend, de relatie met de toeschouwer in vraag gesteld, de middelen van het theater als nieuw te behandelen teken-systemen. Een generatie theatermakers neemt niet een métier over, maar veroverd de tekenmiddelen van het theater, bezet de theaterruimte en dwingt ze opnieuw tot sprèken. De bijdrage daarin van plastische kunstenaars als Jan Fabre, Jan Versweyveld en Jan Lauwers is daarbij zeer groot. De dramaturgie van het beeld staat voorop. De ruimte wordt be- tekend. Letterlijk sceno-grafie. De scenograaf als architect van het nieuwe Vlaamse theater.

Niek Kortekaas is zo'n beeldend kunstenaar-annex- scenograaf, wiens ontwerpen hoe langer hoe meer het gezicht van het theater bepalen, in Vlaanderen (o.a. *Schrebers Moestuin* in Brialmont, *Nachtasiel* en *Prettige Feesten* in Arca, *Nachtwake* voor BMC, *Ik, Ali* en *Rats* voor Tie 3, *Het Huis van Bernarda Alba* en *Le Cocu Magnifique* van KVS), maar ook in Nederland (*Vrijdag* van Toneelgroep Amsterdam, *Medeamaterial*, *Explosion of a Memory*, *1 Kilo Watten* in het Grand Theatre in Groningen, *L'Homme qui avait le soleil dans sa poche* en *De Theatermaker* bij Globe) en een enkele keer in Luik (*Neige en décembre* , Théâtre de la Place) en Tourcoing (*Class Enemy* , La Salamandre).